

[Svend Andersen (Roskilde amt).]

tage, at de tre dyrtidsportioner, der med al sandsynlighed bliver udløst i 1976, ikke bliver udbetalt, men at de erstattes af en forhøjelse af den skattefri bundgrænse fra 10.800 kr. til 13.800 kr., samt at der gennemføres yderligere skattelettelser i 1976, således at vi når op på 21.000 kr. i 1976, og at vi i 1977 når op på et bundfradrag pr. person på 60.000 kr.

Folketinget skal ligeledes igennem en principbeslutning forpligte sig til at afskaffe indkomstskatten fuldstændig over en 5-årig periode, kun herved får man genskabt lysten til at investere og dermed skabe nye arbejdspladser. Efter at folketinget herved har foretaget det eneste rigtige skridt til genskabelse af den fulde beskæftigelse, indkalder vi arbejdsmarkedets parter til en 6 døgns drøftelse, således at vi i samarbejde med disse organisationer kan få udstukket rammerne for de næste overenskomster.

Denne politik virker. Vi har set, hvordan en så beskeden skattelettelser som den, septemberforligspartierne gennemførte i år, har bevirket, at Danmark for første gang i mange, mange år har ligget i bunden, hvad angår inflation, i hvert fald indtil den ødelæggende socialdemokratiske ødselhedspolitik slår igennem.

Hvis man kigger på selve forslaget til finansloven, må man desværre konstatere, at man i regeringen ikke har lært ret meget af de mange gode ændringsforslag, vi har stillet ved de to foregående finanslovbehandlinger. Det er, så vidt jeg kan se, kun ganske få af vore ændringsforslag, man har optaget og gjort til sine, herunder bl. a. forslaget om at stryge tilskuddet til Fremmedarbejderbladet samt nogle områder inden for handelsministeriet, der nu pludselig godt kan klare sig uden nettostøtte fra skatteyderne, f. eks. direktoratet for patent- og varemærkevæsenet.

Et andet problem ved dette finanslovforslag er, at flere og flere udgifter kommer ind under bloktilskuddene. Dette betyder, at folketinget i højere grad mister følingen med de samlede offentlige udgifter. Godt nok er der i budgetredegørelsen i grove træk gjort rede for kommunernes udgifter, men vi mangler en nærmere specifikation f. eks. af folkeskolens udgifter, udgifterne til hospitaler, gymnasier osv., således at vi kan se, hvordan de

enkelte bestanddele af vores skolelovgivning osv. virker ude i kommunerne, hvilke konsekvenser den får for kommunernes budgetter. Det mangler vi, og det må vi snart se at få en løsning på.

Anmærkningerne indeholder også oplysninger, der viser, at man i vel tusindvis af tilfælde giver de offentligt ansatte lønforhøjelser ud over det, de er berettiget til ifølge deres normale overenskomster, nemlig ved at der mellem finansministeriets embedsmænd og de berørte organisationer aftales opnormeringer. Vi er af den opfattelse, at dette er en for folkestyret helt uantagelig fremgangsmåde. Vi mener ikke, at dette skal styres af embedsmændene, men af folketinget igennem en årlig vedtagelse af en normeringslov.

Jeg vil også i denne forbindelse spørge finansministeren, hvordan det går med forhandlingerne om taktreguleringen; det er vores opfattelse, at man bør tilstræbe en nulløsning. Jeg mener at vide, at disse forhandlinger skal være afsluttet senest omkring her ved nytår, og jeg kunne derfor godt tænke mig at få lidt at vide om, hvordan det går med disse forhandlinger.

Af anmærkningerne fremgår det også, at man i masser af tilfælde søger at få ændret ikke-tjenestemandstillinger til tjenestemandstillinger. Vi mener, det er forkert, at man på denne måde får endnu flere personer ind under det forældede, stive tjenestemandssystem, og vi vil derfor gennem ændringsforslag søge disse stillinger bibeholdt som ikke-tjenestemandstillinger.

Af budgetredegørelsen fremgår det ligeledes, at det ulykkelige septemberforlig indebærer en merudgift på et milliardbeløb for skatteyderne i finansåret 1976-77. Alle disse penge bruger man til tåbelige tilskudsordninger af forskellig art efter det princip, jeg redegjorde for for lidt siden, nemlig at man tager nogle penge fra erhvervslivet, og så giver man erhvervslivet en del af pengene tilbage igen; sådan noget vender vi os imod.

Forslaget indebærer også som sædvanlig en stigning i det offentlige forbrug af både personale og penge. Statens personale stiger ifølge budgetredegørelsen med 6.000, og så vidt man kan regne sig frem til, skulle kommunernes personale stige med 18.000, stadig væk ifølge budgetredegørelsen. Altså